

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter: Jeg er naturligvis glad for, at hr. J. O. Krag erkendte, at hans annonce her til morgen var ukorrekt. Nu har vi også hr. J. O. Krags ord for, at skattetryk ikke er det samme som skatteprovenu. Men hr. J. O. Krag talte alligevel så længe om dette spørgsmål, at man godt kunne få det indtryk, at socialdemokratiet har spekuleret i, at læserne skulle misforstå situationen.

Så vil jeg blot gerne sige, siden hr. J. O. Krag kom så dybt ind på samarbejdsvilkårene i folketinget i denne valgperiode, at det er rigtigt, at det har været svært at få et samarbejde mellem de tre regeringspartier og hr. J. O. Krags parti. Men jeg ved også godt hvorfor: det var, fordi socialdemokratiet fra sag til sag altid skottede over til SF og ikke turde gå ind i et sagligt samarbejde med os andre, medmindre også S'erne kunne tilslutte sig det. Sådan ligger det. Jeg gad egentlig vidst, hvorfor man dog skulle kunne tro, at socialdemokratiet pludselig efter den 21. september skulle få det mod til at frigøre sig fra SF, som det ikke hidtil har haft.

Stetter: Det er indlysende, at der skal være et meget stort friløb i en valgkamp, også i begyndelsen af en valgkamp, og der skal også være et meget vidt spillerum for hr. J. O. Krag. Jeg har haft den ære nu igennem snart 4 år at være formand for en hel del af folketingets udvalg, også store, vigtige udvalg, og jeg kan sige, at vi i disse udvalg altid har været i stand til at tale om tingene og ændre på forslagene. Jeg har ikke noget imod, at hr. J. O. Krag kører dette løb, men jeg har noget imod, at hr. J. O. Krag nedvurderer dette tings værdighed. Nu skal vi selvfølgelig ikke stå her med påstand mod påstand, men hr. J. O. Krag kunne måske orientere tingets medlemmer om, hvad der f. eks. skete forud for de afsluttende forhandlinger i folketingets realkreditudvalg.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen: Det radikale venstre har, det vedkender vi os gerne, en arv i den parlamentariske tradition. Hr. J. O. Krag behøver ikke at bekymre sig om, at vi ikke tager vare på den. Jeg har ikke været

medlem af dette ting så længe som hr. J. O. Krag, men jeg kan i hvert fald huske en periode fra 1966 til 1968, som ikke på nogen måde svarede til den beskrivelse af et samarbejdende folkestyre, som hr. J. O. Krag gav i dag.

Så vender jeg tilbage med et spørgsmål: hvor er de konkrete tal i socialdemokratiets 4 års plan? Hvor er de relevante størrelser henne? Hvilken stigning skal vi have i det offentlige forbrug i de kommende år? Når det drejer sig om tal, er det mest konkrete tal i socialdemokratiets 4 års program det firtal, der står på forsiden.

J. O. Krag: Jeg vil gerne svare på de indvendinger, man har gjort mod de synspunkter, jeg gjorde gældende.

Jeg vil for det første sige til hr. Stetter, at jeg meget gerne vil rose hr. Stetter for hans ledelse af udvalgsarbejdet. Jeg har været medlem af udvalg, der blev ledet af hr. Stetter, og de har været udmærket ledet. Jeg vil også gerne erkende, at fra den generelle linje, jeg har nævnt, hvor regeringen som en blok har skyet samarbejde med oppositionen, er der to undtagelser. Den ene er realkreditten, hvor det lykkedes at få et bredt forlig, hvor socialdemokratiet påtog sig medansvar for reformen, i øvrigt sammen med SF. Den anden er skatteprocenten, hvor man i skatteudvalget to år i træk er blevet enig om udskrivningsprocenten.

Derved er i øvrigt hr. Poul Schlüters lille søde argument med, at vi kun gik med på noget, når SF gik med, totalt torpederet, for dér var SF ikke med. Når jeg ser igennem, hvad vi i øvrigt gerne har villet forhandle med regeringen om, kunne jeg nævne vores forsøg på at få en virkelig forsvarsreform. Var det med eller uden SF? Jeg tror, at den forhenværende forsvarsminister kan oplyse hr. Poul Schlüter om, at det var uden SF. Jeg kunne også nævne vores antiinflationsplan, som ikke var fremsat med nogen billigelse fra SF, og jeg har til dato ingen viden om, hvorvidt SF ville støtte den eller ej.

Nej, forholdet er det, at socialdemokratiet gang på gang i realpolitiske forhandlinger har vist vilje til med denne regering at nå til realpolitiske løsninger. Jeg tror i øvrigt, at socialdemokrater i befolkningen betragtes som realister, der søger realpolitiske løsninger. Men det havde ingen interesse, for blok-